

EN KARANLIK AY

LINSEY HALL

Bu kitabın yayın hakkı PHOENIX YAYINEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayıncısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Gölge Loncası Serisi - 1

En Karanlık Ay

Orijinal Künye: *Darkest Moon* by Linsey Hall, Bonnie Doon Press, 2021.

Yazar: Linsey Hall

Çevirmen: A. Şirin Okyayuz

Kapak Tasarım: Melissa Kayacı

Grafik Tasarım: Şeyma Çetin

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

2025 Mayıs, Ankara

ISBN No: 978-605-7789-64-8

Phoenix Yayınevi-Ünal Sevindik

Yayıncı Sertifika No: 11003

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

Baskı: Dedemat Matbaacılık

Dedemat Ambalaj Matbaacılık Sanayi ve Dış Ticaret Ltd. Şti.

Sertifika No: 70086

Melih Gökçek Bulvarı 1447 Cd. No: 37 İvedik OSB Yenimahalle/ANKARA

Tel: 0507 932 59 30

Dağıtım: Siyasal Kitabevi

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay/Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

EN KARANLIK AY

LINSEY HALL

EVE

Bugün o gündü.

Bütün yıl korktuğum o gün gelip çatmıştı.

Sokağın karşısındaki sıra sıra dükkân ve barlara baktım. Sıra-
nın ortasındaki kulüpten bangır bangır müzik sesleri yükseliyor,
iri kıyım bir fedai kapıyı koruyordu.

Elimi cebime atıp mini bir çikolata aldım. Paketini açıp ağzı-
ma atmam bir saniye aldı almadı. Çikolata, derdime çözüm olmasa
da bana iyi geliyordu. Gergin olduğumda kafayı yemiş bir fare gibi
çikolata tıkınırdım. Yanaklarım dolar ve gözlerime garip bir ifade
yerleşirdi. Pek de gurur duyduğum bir alışkanlığım değildi bu.

Ama, tedirginliğimin sorumlusu ben değildim. Yıllardır başı-
nın etini yiyen şantajcıya ödeme yapma zamanı gelmişti.

Bu kez, LoncaKent'teki şekil değiştirenler tarafından işletilen
yer altı dövüş kulübü olan Kıyamet'te buluşmak konusunda ısrarcı
olmuştu şantajcı.

Bu da benim için bir sorundu. Dövüş kulübü şekil değiştiren-
lerin bölgesindeydi.

On yıl önce tam bugün gecenin karanlığında arkama bakmadan çekip gittiğimden beri şekil değiştirenlerin bölgesine geri dönmemiştim. Saklı kalmanın tek yolu uzak durmaktı.

Saklanmamın bir nedeni vardı. Alfa'nın seçilmiş eşi olmam gerekiyordu. Ama ben kimsenin bunu bilmesini istemiyordum.

"Toparlan kızım," diye mırıldandım kendi kendime.

Silkelenip sakinleştim, kendime bu yeni halimle beni eskiden bilen kimsenin tanıyamayacağını hatırlatıp kulübe doğru yürüdüm. Büyümek bana yaramıştı. Bir çirkin ördek yavrusuyken adeta bir kuğuya dönüşmüştüm. Tam olarak bir kuğu olmasam da eskisi gibi de görünmüyordum. Ayrıca, bir şekil değiştiren olmama rağmen şekil değiştiremediğimi gizleyen bir tılsım takıyordum. Şimdi sihirli bir peri gibi görünüyordum, sivri kulaklarım filan bile vardı. Kimse beni tanıyamazdı.

Yine de fedainin önünde durduğumda tir tir titriyordum. Fedai küçümseyen bir ifadeyle beni süzünce elim bir an yine çikolataya gitti. Ama çikolatayı cebimden çıkarmadım; onunla göz gözeyken çikolata tıknımının delilik olacağını bilincindeydim.

"Hışt, ucube," dedi. "Sokağın karşısında durup mekâna bakarken ağzına çikolata tıkıştırıyordun, gördüm. Tatmin olamıyorsan icabına bakalım yani?"

Fedainin harika bir insan olduğu belli oluyordu. Bu adamla konuşmam gerekecekti. İri kıyım, soluk tenli bir adamdı ve belli ki çarpık burnu birkaç kez kırılmıştı. Boynundaysa *Gayip Savaşçı Ruh* yazıyordu. Yanlış yazıldığını biliyor muydu acaba?

"Bana bak, eğer tatmin edilmemişsen, belli ihtiyaçların varsa, açıkça söyle." Dilini çıkarıp salladı. "Pek tipim değilsin. Ben klas manita severim. Ama arada amme hizmetine de varım."

"Kulağa çok hoş geliyor. Bugün şanslı çoraplarımı giydim bahtım açıldı herhalde. Ama ne yazık ki içeri girmem gerekiyor. Beni içeri alacak mısın?"

Dudak büktü. "Olmaz, burası şık bir yer. Bu kıyafetleri nereden aldın? Belediye mi dağıtıyordu?"

Aşağılanma duygusu içimi yaktı. Çocukken fakir ve çirkin olduğum için zorbalığa uğradığım anlar gözümde canlandı. Daha da kötüsü, Alfa, yani benim seçilmiş eşim olması gereken kişi, işkencecilerimin en zalimiydi.

“Ben kıyafetlerimi değiştirebilirim,” dedim. “Sen ise ömür boyu boynunda ‘Gayıp’ Savaşçı yazısıyla aptal aptal dolaşacaksın. Dövmeci mi yoksa sen mi ‘G’ ile yazılır diye tutturdun?” Acıyan gözlerle adama baktım. “Yazık sana. İçten söylüyorum. Şimdi, beni içeri alacak mısın, almayacak mısın? Aslında o kadar da şık bir yer olmadığını biliyorum.”

“Bence dilenciye benziyorsun.” Benim için kapıyı açarken sinirli sinirli bana baktı.

Gözlerimi devirip içeri girdim. En üst katta alelade bir bar vardı sadece. Bira, barmen, taburelerde müşteriler... Her zaman gittiğim yerden biraz daha loştu ve tehlikeli bir havası vardı ama başımın çaresine bakamayacağım bir ortam değildi. Barda sadece iki kişi vardı. İkisi de kehribar rengi bira dolu bardaklarının içine düşecekmişçesine önlerine eğilmişlerdi.

Barmen başını kaldırınca göz göze geldiğimizde adam bana boş boş baktı. Dövüş gecesi idi, yani insanlar içki içmek için gelmemişlerdi. Kısa süren gençliğimden bunu, bir de barda hareket arıyorsam nereye gitmem gerektiğini hatırlıyordum.

Barmene başımla hızlıca selam verdim ve solumdaki merdivenlere doğru döndüm. Gürültü aşağıdaki odadan yukarı doğru yankılanıyordu. İnsan kalabalığının arasına dalmadan önce içinde para olan zarfı yoklayıp cebimin düğmelerinin ilikli olduğundan emin oldum. Zarfın içinde geçen yıl boyunca zar zor biriktirdiğim her kuruş vardı.

Merdivenleri ikişer ikişer inerken bu işi bitirmeye kararlıydım.

Göz önünde saklanmanın ilk koşulu korktuğunu belli etmemkti.

İş saklanmaya gelince tılsım işe yarıyordu ama tavrım çok önemliydi.

Bende de tavırdan bol bir şey yoktu.

Dişlerimi sıkıp omuzlarımı dikleştirerek son birkaç merdiveni inip kalabalığın içine daldım.

Ve... anında panik atak geçirdim.

Onlarca insan vardı. Hepsi odanın ortasındaki yükseltilmiş dövüş ringinin etrafına toplanmıştı. Sesler, kokular ve sıcaklık beni daralttı.

On yıldır sürümden saklanıyordum, şimdiyse etrafımı çevirmişlerdi. Sürüm. Bir zamanlar ailemdi bu insanlar. Başım dönüyordu, duyularım aşırı hassaslaşmıştı.

Toparlan diye geçirdim içimden.

Cebimden bir çikolata kapıp ağzıma attım ve son hız çiğnedim. Sakinleşerek kalabalığın arasından bara doğru ilerledim. Bir içki sipariş edersem, kalabalığı kolaçan ederken dikkat çekmeden barda durabilirdim.

Bar kalabalıktı ama iki adamın arasına sıkışarak yer bulmayı başardım. İçlerinden biri bana döndü, solgun gözlerinden benimle ilgilendiği belliydi. Bet bir yüz ifadesi takındığım anda irkildi ve arkasını döndü. Kızgın mı, sinirli mi, rahatsız mı olduğumun anlaşılmadığı bu ifade, böyle durumlarda cankurtarandı.

Barın üzerine eğildim ve bar tezgahının arkasındaki kadının dikkatini çekmeyi başardım. Uzun boylu, ince yapılı, mor saçları ve keskin gözleri olan bir kadındı.

Korku bıçak gibi karnıma saplandı.

Clara.

Okuldayken zorbalık yapan kızlardandı.

Ona gülümsediğimde kalp atışlarım hızlandı ve dişlerimin arasından yavaş yavaş nefes aldım; manyak gibi görünmeden kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Önümde durduğunda yüzünde kibar bir gülümseme vardı. "Ne alırsın, güzellik?"

“Bir bira. En ucuzundan.”

Başını sallayıp birayı vermek için arkasını döndü. Titrememeye çalışırken sırtından aşağı soğuk terler boşanıyordu.

Beni tanımamıştı. Tanımayacaktı da.

Bundan emindim.

Birayı uzattığında ona parayı verdim. Arkamı dönüp kalabalığı inceledim.

Lachlan da bu kalabalığın arasında mıydı acaba?

Yok artık. Kaderler aşkına, o Alfa’ydı; yani bir yeraltı dövüş kulübünde takılmayacak kadar meşgul ve önemliydi.

Ringdeki dövüş sona ererken insanlar kimi tuttuklarına bağlı olarak yuhalıyorlar ya da tezahürat yapıyorlardı. Bahisler havada uçuyordu ve salondaki heyecanın dozu yüksekti.

Anında *evimde* olma duygusu içimi kapladı. Adeta içim sızladı.

Tüm kusurlarına rağmen şekil değiştirenler temelde iyiydi. Sadık, tutkulu, sıcak insanlardı. Gerektiğinde sevdiklerini korurken tutkulu ve serttiler.

Her şeyi geride bırakmıştım, ama bu kaybım için yas tutmadığım anlamına gelmiyordu.

Acilen kendimi toparlamam gerekiyordu.

Neyse ki etrafa bakınırken aradığım sıçanı gördüm. Adı Danny Walker’dı. O sırrımı öğrenmişti. Onu başka bir yerde buluşmaya ikna etmeye çalışmıştım ama şekil değiştirenlerin bölgesinin dışına çıkmak onun için son derece korkutucuydu.

Ring ile benim aramda gölgelerin arasında duruyordu, yüzü solgun ve zayıftı. Aslında canlı cenaze gibi görünüyordu, sanki bir aydır uyumamıştı. Danny hiçbir zaman çekici olmamıştı ama bu hali iyice bir garipti.

Her neyse. Bana neydi ki zaten.

O piç kurusuna parasını ödeyip normal hayatıma dönecektim, kıt kanaat geçinsem de çoğunlukla mutluydum. En önemlisi... özgürdüm.

Kalabalığı yararak ilerlerken bu işi bir an önce bitirmeye hazırdım.

Danny'ye yaklaştığımda, ringe yeni bir dövüşçü girdi. Uzun boylu ve iriydi. Kaslarının kıvrımları ve kalıplı bedeni ışığın altında parlıyordu. O kadar mükemmeldi ki tanrılar tarafından özenle yontulmuş gibiydi. Bana doğru dönünce yüzünü gördüm. Çok güzeldi. Vahşi. Keskin hatları, dolgun dudakları ve delici koyu yeşil gözleri vardı. Bir savaştının bedenine bir şairin yüzü eklenmiş gibiydi.

Ona bakınca nefesim kesiliyordu.

Lachlan MacGregor.

Başım döndü.

Tanrım, burada buluşmayı kabul etmekle enayilik etmiştim.

Şantajcıya ödeme yapmamın tek nedeni, sürünün Alfa'sı olan Lachlan MacGregor'un gözünden ırak olmaktı. Seçilmiş eşim Lachlan'dı.

Gençken kaçarak uzaklaştığım adamdı o.

O zamanlar Lachlan'ı çok az tanıyordum, ama sözlerini hatırladıkça hâlâ içim yanıyordu.

On beş yaşımıdayken, en saygın kahinimiz onun eşi olacağını ve bir garabet olduğum için birlikte olmamızla kurulacak bu bağın beni bir şekilde öldüreceği kehanetinde bulunmuştu. Garabet olduğum konusunda yanılmamıştı. İçimde diğerleri gibi bir kurt yoktu. Alfa'nın eşinin saf bir kurt olması gerekiyordu ve ben daha şekil bile değiştiremiyordum.

İşte o zaman kaçmam gerektiğini anlamıştım. Eğer kalırsam, en iyi ihtimalle bana acımasız davranan adamla zorla birlikte olacaktım. En kötü senaryoda da en güçlü kahinimiz tarafından öngörülmediği üzere... ölecektim.

Böyle bir durumda, ben kaçır.

Lachlan bakışlarını bana çevirince vücudumu bir sıcaklık kapladı, ardından da içimi bir korku sardı. Yıllardır hissetmediğim bir bağ sanki havayı değiştirdi.

Ben daha onun yüz ifadesinden beni tanıyıp tanımadığını anlayamadan parmakları bantlanmış dört kişi daha ringe tırmandı. Lachlan rakipleriyle yüzleşmek için arkasını döndü.

Dörde karşı bir.

Şaşırmamıştım. Onu en son gördüğümde çocuktu –ben on beş-tim o ise on sekiz yaşındaydı- ama o zaman bile güçlüydü.

Ne fark ederdi. Önemli olan tek bir şey vardı, Danny’ye parasını ödeyip çekip gidecektim.

Dönüp Danny’ye doğru ilerledim. Kavganın başladığına dair sesler duyuldu ama ben dönüp bakmadım.

Danny saniyeler içinde beni fark ettiğinde gözlerinde şimşekler çakıyordu adeta. Her zamankinden daha gergin görünüyordu ve elinde bir bardak viski vardı.

“Gelebildin sonunda.” Bardağı bana uzattı. “Al, tut şunu. Bir sigara içmem lazım.”

“Burada sigara içemezsin.” Düşürecekmiş gibi görüldüğü için bardağı elinden aldım ve ceplerini karıştırdığını gördüm.

“Umurumda değil.”

“Ben gittikten sonra iç. Dikkat çekmek istemiyorum.” Bardağı ona geri uzatınca o da kaşlarını çatarak aldı.

“Peki.” İçkisinden bir yudum aldı.

Ceketimin cebinin düğmelerini açıp paraya doğru uzandım. Danny’nin gözleri büyüünce kaşlarımı çattım. Birden dudakları büzüldü, yüzünü buruşturdu, sonra olduğu yere yığılıp bir çuval gibi üzerime düştü. Yere kapaklandım, Danny’nin altında kalmıştım.

“Danny!” dedim hiddetle dişlerimi sıkarak. Omuzlarını iterek onu üzerimden atmaya çalıştım. “Neyin var?”

“Piç kurusu-” Hırıltılı bir nefes aldıktan sonra donup kaldı. Hiç hareket etmiyordu.

Elim ayağım buz kesti.

Danny ölmüştü ve ben kapana kısılmıştım.